

MANTANA

**Nepravidelník pro všechna
individua
a individuality**

9,90 Kč / 99 Sk / 999 DM

• Úvodník

Věrko, odcházím ...

Na začátku tohoto roku se mi výjimečně poštěstilo spatřit na naší lezecké stěně malého, leč tvrdého chlapíka, a protože jsem neměl nikoho do dvojky, zkusil jsem ho oslovit: „Tak co, máš s kým lézt?“. Rozhlédl se a dlouhým pohledem pátral, až se mu oko zastavilo na Věrce a vítězně prohlásil: „Tady s Věrkou“. Po očku jsem ho sledoval, jak pečlivě vybírá cestu, kterou bez obalu pokoří, a vydal se ke kýlu přibližně uprostřed stěny. Líbila se mu červená cesta, stavěná pro dost dlouhé chlapy (i já to mám na konečky prstů), a tak jsem si říkal, že si malý pivo pěkně troufá. Vylezl jsem si cestu a koukám, že na kýlu se odehrává boj, náš chlapík se natahuje, co síly stačí, ale další chyt je příliš daleko, a tak několikrát končí visíc pod nýtem. Nakonec zahájil ústup a předal slovo Věrce, která s lezením teprve začíná, se slovy: „Věrko neboj, to dáš, jsi dost dlouhá a není

to hrozný“. Scéna se opakuje a po několika houževnatých, leč marných pokusech, Věrka také končí spuštěna na zem. Cestu jsem jim vyvedl, aby si ji mohli zkusit na druhém konci, ale milý chlapík se supěním asi tohoto znění: „Blbý cesty pro dlouhý, ne pro techniky“ odcházela na levou stranu, kde jsou dva obrovské převislé bubny. Úplně vlevo je pěkná písková cesta s velkými chyty blízko u sebe, to je ta správná cesta pro mne, říká si náš chlapík, a hrne se do ní. Chvilí lezu, a tak pak vidím, že první buben má už zdárně za sebou a statečně maká na druhém. Na konci hrany docházejí ručičky, a tak se kousek vrací, hledá ten správný chyt, to správné vyvážení, ale zády k zemi moc technika nepomůže a ruce už křičí po odpočinku. Najednou se od hrany ozve: „Věrko odcházím ...“ a milý chlapík opět visí pod nýtem a sakruje. Chvilí odpočinku pomohla a za chvíli byl chlapík opět na hraně a opět malé couvání a hledání něčeho šikovného a ejhle, tady je krásný chyt a jeho ruka se zabořila do díry po zapuštěném chytu. Po pár vteřinách se k první ruce přidala druhá a nám všem se na tváři vyloudil malý úsměv, protože to byl zvláštní pohled, jak má obě ruce zabořené ve stěně. Samozřejmě, že se to neobešlo ani bez nejapných poznámek, ale milý chlapík nakonec cestu vydrásal a spokojeně se vrátil na pravou stranu stěny, kde jsou cesty přeci jen o něco příjemnější. Život lezce je tvrděj, ale sranda musí být, že Leonardo?

Honza

**METODIKŮV
BRK**

No, a je za námi zimní metodika, které sice neprálo počasí, ale jinak se snad vše vydařilo. Jak dopadla zimní metodika, musí ohodnotit všichni zúčastnění, kteří praktickými zkouškami procházeli, jedni úspěšně, druzí o něco hůře, ale určitě si každý na vlastní kůži zkusil něco, co dosud nepoznal. Myslím, že i nové testy přinesly mnoho nového a příjemně mne překvapila snaha mnohých učít se základy horolezectví. Již mnozí z vás zjistili, že se na internetu připravují skripta základů horolezectví, kde se může každý na internetové adrese <http://horometodika.webpark.cz> dozvědět něco o systému metodické přípravy nováčků v Horoklubu. Všechna témata nejsou dosud hotova, ale průběžně se budou s blížícími se metodickými dny doplňovat, takže mějte trpělivost. Pokud budete mít nějaký nápad na doplnění horometodiky nebo dotaz k metodikům, pište na e-mailovou adresu horometodika@centrum.cz.

Jak již víte z minulého čísla Mantany, čeká nás jarní metodika, která je připravena na dva dny. V sobotu budou v Perštejně na skalách připravena stanoviště na chytání pádu prvolezce (pneumatiky) ze země a od kruhu, jištění na zajištěné cestě (ferratě), nouzové slánění pomocí smyčky, vystoupaní po laně pomocí blokantů včetně traverzu a slánění se sebejištěním, překonání propasti traverzem pomocí kladky a blokantů, slánění Dülferovým, popř. osmičkovým sedem, slánění 35 m navázáním dvou lan. V neděli si pak každý projde testem teoretických znalostí a první pomoci, technikou vázání uzlů včetně zhotovení provizorních sedacích a prsních úvazků pomocí smyčky, záchranou prvolezce po pádu, záchranou druholezce po pádu, odskokem do lana na převisu a odskokem do brzdy na zajištěnou cestu (ferratu) na převisu.

Opět chci připomenout, že metodické dny jsou pro odzkoušení znalostí a dovedností nováčků a zopakování téhož u ostatních. Letní metodiku, která proběhne individuálně po skupinách během letních měsíců, si musí každý zájemce domluvit s metodiky oddílu. O jejím obsahu se dozvíte v příštím vydání Mantany opět v rubrice „Metodikův brk“.

Přeji všem krásné dny, teplé skály a spoustu pohody.

Honza

Jarní metodika v Perštejně

Termín: 7.4.2001 v 9:00 hodin
(vlak jede z Chomutova v 8:13 a z Kadaně v 8:00)

Místo: skalní oblast Perštejn (Skalky)

Výzbroj: každý vlastní sedák, prsák, lano, karabiny, smyčky

Výstroj: každý vlastní

Termín: 8.4.2001 v 9:00 hodin
(vlak jede z Chomutova v 8:13)

Místo: tělocvična gymnázia v Kadani (horolezecká stěna)

Výzbroj: každý vlastní sedák, prsák, lano, karabiny, smyčky, tužku nebo pero

Výstroj: každý vlastní

• Obsah Mantany 1/2001

Strana 1
Úvodník - Věrko, odcházím ...
Metodikův brk
Jarní metodika

Strana 2
Švýcarsko - Eiger 3970 m n.m.

Strana 3
Zimní táboření 2001 - Drsoň 2. stupně

Strana 4
Slavné tlamy - Kozelka Jump 2000
Pozvánka na valnou hromadu
1. otvírání skal v 3. tisíciletí

Švýcarsko - Eiger 3970 m n.m. - západní stěna III-

2.-8.7. 2000 Lucie, Venca, Kozel, Svinčo

2.7. neděle: Náš odjezd proběhl trochu netradičně, a to v neděli. Většina lidí jezdí v pátek, ale my na to máme. Kromě neskutečně pomalé obsluhy v restauraci v Boru u Tachova, šilného pařáku při cestě po německé dálnici nás nic neobvyklého nepotkalo. Snad jen krátká návštěva Rýnských vodopádů, které jsou opravdu nesjízdné i pro rafty. Nutno podotknout, že prvním Čechem, který tyto peřeje projel (by jen im memoriam), byl Jan Hus, jehož popel ty kurvy Švýcarský nasypali do Rýna. Pak jsme nekompromisně postavili stany na dálničním odpočívadle asi 10 km před Luzernem a v nádherné bouřce jsme usnuli.

3.7. pondělí: Zákopčaník zatáhnul oponu a otevřel ventily natolik, že při příjezdu do

toalety na nedaleké stanici zubačky. Já využívám protřzení oblačnosti a konzultujeme s Kozlem a našimi kolegy cestu západní stěnou. Teda jasný to není vůbec. Chvillemi se objeví i masiv Mnicha a Jungfrau. V mlhou zahalených žlabech rachotí padající seraky. Toto stíněné údolí vytváří ponuru atmosféru, ve které se uchylujeme ve čtyřech do stanu pro tři. Hrozná mačkanice. Bubnování kapek deště a 1200 m převýšení které máme za sebou nás uspává okamžitě.

5.7. středa Po hodinové proceduře - snídani, balení a hodnocení počasí konečně vyrazíme. Je 6.15 hod, mlha se válí dole v údolí a v severní stěně Eigeru, což nám může být jedno. Západní stěna je čistá a tak s heslem, že vrátit se můžeme

vzprímeně. Většinou však až k 1. slaňáku slézáme čelem ke svahu. Začíná slanění, kde se projevuje další chyba. Máme jen jednu padesátku. Tak nakonec Venca, Kozel a Lucka jedou na fix 50 m a já pak 2 x 25 m. Je to to nejrychlejší, co se dalo vymyslet. Terén se pokládá a asi po 5 slaněních náhle slaňáky končí a tak citem hledám cestu v su ovém úbočí. Mlha se zvedla a tak nevím kam přesně sestup směřovat. Tlačím se trochu doleva a místy čekám na Lucii aby viděla kde jsem. Každý musí vidět na každého, to je naše taktika. Mlha se zase rozplynula a já jsem zjistil, že jsem u zamrzlého kuloáru. To už je skoro vyhráno. Ranní glazura je nyní jen voda a tak slézáme postupně všichni do dalšího su ového úbočí doprava ke hraně a monotónně sestupujeme v serpentínách až ke hraně druhého výšvihu. Tady trochu s problémama nacházím slaňovací skobu. Lucka se blokla a nechtěla ke štandu slézt. Kozel měl taky výhrady ale byly to jen velké oči. Po dvou slaněních jsme na su ovém poli nad prvním výšvihem a teď už mazácky šlapeme dlouhým traverzem doleva až na sněhové pole, kterým tento práh obcházíme. Sníh je měkký a lepí se na mačky. Hned po pár metrech jsem uklouzl a ukázkově zastavil. Venca mě nechtěně napodobil. Po sněhu sestupujeme asi 300 m až k úpatí Rotstocku a podél fixů na dno doliny k vodopádu. Venca na předposledním fixu vytrhnul nýt a jen se štestím to ustál. Nemají totiž zajištěné matice proti vyšroubování a tak oko v pohodě vypadlo. Je 18.15 hod a třese se si packama u stanu. Nahoru 7 hodin a dolu 5 hodin makačky. Máme toho fakt dost. Lucka se šla na dvě hodiny zavřít na hajzl, my ostatní žereme a pijeme. Jako lahůdku si užívám širák pod zlátnoucími štíty a posléze pod oblohou plnou hvězd. Ostatní se dusí ve stanu.

6.7. čtvrtek Obloha je vymetená, budí mě kamzíci asi 5 m ode mě, kde svádějí boj o teritorium. Sestupujeme podél severní stěny tzv. „Eigertrailem“ a okukujeme legendární místa. Závěr cesty do kempu šňerujeme jak jinak než azimutem přes soukromé louky a odpoledne se loučíme s Grindenwaldem a jeho horami. Máme namířeno zase do Handegu, kde si snad trochu zalezem. Parkujeme ve slepém tunelu a kupodivu večer přichází bouřka a prší. Jsme asi prokletý.

7.7. pátek I když drobně mrholí, tak jdeme lézt na Azaela beach. Vylezli jsme celkem 5 cest kolem 5 UIAA a všechny se vyznačovaly tím, že jedna byla jako druhá. Prostě lezení po střeše na tření. Ale furt lepší, než nic. Docela nám to odsejpal, i když jsme byli v kombajnu. Nakonec nás spláchnula opět buřina a kroupy. Tak boulderujeme v tunelu a hrajeme karty. V noci přišel takovej sajgon, že jsme totálně prochcali i v tom tunelu (aerodynamickém), takže ze spaní toho moc nebylo.

8.7. sobota Maňásek by řekl, že počasí je konstantní a tak to balíme. Kozel se rozhodl, že ještě dnes bude mít k večeri řízek a taky že jo. Kolem páté odpoledne už baštíme ve Stříbře na náměstí. Tím se v podstatě skončil náš výlet na „Kokořín“.

Leonardo da Svinchi

vždycky, šlapeme levou částí údolí (podél hřebene Rotstock) k prvním fixům. Ani nejsou třeba. Asi za 40 min jsme na úpatí prvního skalního výšvihu. Hned na úvod musíme v mačkách přes stometrové sněhové pole k malému žlabu v pravé části výšvihu, kde visí staré fixy. To byla první chyba. Teče tudy voda, je nutno překonat odtrhovou trhlinu a navíc lezení je dosti kyselé (lezu sólo v mačkách a pak jistím ostatní). Na těchto 30 m jsme ztratili asi

Interlakenu kolem dopoledne byla tma jako před štědrovečerní večeří a stěračé nestíhaly. Nálada poklesla. Rozvíjíme alternativní plány, jež oscilují mezi Itálií, Německem a Kozelkou. Nakonec jedeme dál až do Grindelwaldu, kde se mraky trochu trhají. Nicméně prší furt. Zjiš ujeme předpověď počasí, nabíráme info-materiály a jedeme se ubytovat do campu Aspen. Je to v podstatě jen rovnější hrbol na konci sjezdovky, ale k dispozici jsou záchody a teplá sprcha. Nekup to za 12 CHF za noc na hlavu. Takže zbytek dne se válíme ve stanech, žereme a jucháme radostí, když dírou v mracích uvidíme kus nějaké hory. Většinou prší a při dešti se dobře spí.

4.7. úterý Zákopčaník povysunul oponu kousek výše, nicméně pořád mrholí a při tom je dešný vedro. Jsme na vázkách co dál a tu Kozel náhle rozhodnul. Jdeme to aspoň zkusit. Tak s plnou polní vyrazíme odpoledne po spletitých cestičkách přes pastviny podél zubačky do pořádného krpoše. Celkem 3 hod nám to trvalo na Kleine Scheideg přes Alpliglen. Tam jsme dorazili k večeru, když všichni už odjeli zubačkou dolu. Pokračujeme ponurým večerem další necelou hodinku na Eigerletscher. Zde objevujeme za skalním ostrohem stan. Samozřejmě, že Češi. Kdo jiný by v tomto humusu mohl lézt, že jo. Hned je veseleji a tak také stavíme stan a připravujeme se na ranní útok. Lucie nemilosrdně okupuje

hodinu. Mohli jsme to obejít celé zprava po sněhu. Pak šlapeme plotnovým su oviskem šikmo doleva k výraznému kuloáru v dalším výšvihu. Tentokrát je to lezení delší a těžší, celkem asi 55 m až na další su ové pole. Tady začíná šlapanice v serpentínách podél mužíků a cesta se vine ke hraně. Cestou stavím mužíky snad po 20 m. Po několika stech metrech se dostáváme pod další výšvih, volíme cestu zprava. Bingo! Po 150 m traverzu se podél žlábků dostáváme do tzv. „zamrzlého kuloáru“ (na skále je ledová glazura) kde jsou šipky a slaňáky. Opět nazouvání maček a pěkně zprava přes kuloár do úbočí, orientovaného k Mnichovi. Plotnovým su oviskem se plahočíme 300 m doleva ke hraně kolem několika štandů. Tak tady u hrany je opravdu kosa. Nabalují se a nakukují do severní stěny. Pěkná díra! Čekám na ostatní a po nazutí maček se vydáváme podél hrany po sněhu a ledu vstříc posledním 200 m, což jsme ještě nevěděli. Sněhová pole jsou umrzlá na kost a tak utíkám do skály. Chvilí čekáme na Vencu, kterému se zula mačka. Pak pokračuji dál a vzhledem ke strmosti a tvrdosti sněhu se držím vpravo. Je 12.45 a já koukám na ukázkovou vrcholovou převěž přede mnou. Je nádherný rozhled a tak fotím jako o život. Volám na ostatní a po chvíli stojíme všichni na malém prostoru a pózuje pro fo áky. Lucie má obavy ze sestupu, ale když zvládli tu ledovku nahoru, tak dolu to taky nějak půjde. Vrcholová sněhová pole trochu rozbředla, a tak se dá jít občas

DRSONĚ 2. stupně

Letošní zimní táboření se konalo 6.-7.1. na Jelení hoře. Kdo chtěl, mohl se tam dopravit libovolným způsobem a pobýt s námi. Kdo však chtěl navíc získat titul Drsoně 2. stupně, ten musel splnit tyto podmínky: 1) nepoužívat vařič, 2) nepoužívat stan, 3) zúčastnit se celé ranní rozcvičky dle pokynů předvedčivatele, 4) cestou na Jelení horu navštívit kontrolní stanoviště u Kryštofa (skalní útvar u Kryštofových Hamrů) a splnit zde uvedený úkol a za 5) mít batoh těžký maximálně 10 kg. Doporučený odjezd na akci byl ranní vejprtskou lokálkou.

Kromě dvou šilenců Párka a Letoše, kteří jeli prvním ranním vlakem, se převážná část účastníků schází na nádraží před půl osmou. Ještě kontrolujeme váhu batohů a pak už se necháváme vézt směrem na Vejprty. Kromě mě, Marušky, Rybíze a Pepíka Žižky ještě jede Markéta s Věrkou a klukama. Postupně nabíráme výšku, ale snůh pořád nikde. Přemýšlíme, kde vystoupit. Nejbližší to je z Rusové, kde vystupuje Rybíz, ale jelikož není kam spěchat, tak jedeme až do Vejprt. Po modré vyrážíme od nádraží směrem na Kryštofovy Hamry. Postupně ze sebe sundáváme jednotlivé vrstvy oblečení, protože cesta z Vejprt nejprve dosti stoupá a všem je vedro. Nasadili jsme s Pepíkem a Maruškou běžné tempo, takže na každé křižovatce musíme čekat na zbytek (Markétu & spol.). Před vesnicí si říkáme, že tady už nemůžeme zabloudit, a tak na ně nečekáme na křižovatce, ale až u hospody. Na oběd je ještě brzy, a tak si domlouváme s vrchním, že až se vrátíme od Kryštofa, tak se všichni najíme. Před hospodou svačíme a čekáme na zbytek. Když nedorazili ani po svačině, vyndáváme mapu a průvodce a vyrážíme směrem ke Kryštofovi. Jaké však je naše překvapení, když se nám do cesty stává celnice. Chceme se tedy zeptat v obchůdku u cesty, jestli neví, kde jsou tady v okolí skály, ale jelikož neumíme vietnamsky, tak se nic nedozvíme. Opět vyndáváme mapu a zjišťujeme, že ještě nejsme v Kryštofových Hamrech, ale teprve v Černém Potoce. A tak se vracíme kolem hospody na turistickou značku a pokračujeme dále původním směrem. V Kryštofových Hamrech je hospoda zavřená, a tak nezbyvá než vzpomenout na jídelní lístek hostince v Černém Potoce a vzpomínat na Grosmanovo heslo „Jíst se má, když je co“. Podle průvodce míjíme sjezdovku, Mlynářský kámen a nacházíme v lese Kryštofa. Párek se sápe trojkou na vrchol, Leoš ho jistí a Rybíz hlídá oheň. Bereme si kontrolní lístky a překvapeně obcházíme celou věž. Nikdo z nás netušil, že je tak velká. Za chvíli ale začíná hustě mrholit, a tak stěhujeme všechny věci pod převis a přikládáme na oheň. Pepík ukecal Rybíze na lezení a odchází na druhou stranu Kryštofa. Pepík zkouší nalézt do několika cest, ale vždy je odražen vlhkostí, takže nakonec leze taky tu trojku jako Párek. Hodiny letí jako blázen, takže je čas vyrazit směrem k Jelení hoře. Pepík jde taky, ostatní ještě zůstávají. Vracíme

se kolem zavřené hospody a pokračujeme k přehradě. Pod hrází se opět svlékáme, protože je teplo a navíc teď už půjdeme jenom do kopce. Chvilí jdeme ještě po silnici, pak uhýbáme na lesní cestu a z ní už to bereme azimutem směrem k vrcholu. Pod kopcem na

chvilí zastavujeme, posilňujeme se jablkem a pak už vyrážíme na závěrečnou zteč. Přes různé klády, vývraty a podobné nástrahy matky přírody přeci jen za chvíli dorážíme na vrchol. Je to docela planina, takže tu pěkně fouká. K našemu velkému úžasu nás tu vítá naše ztracená část výpravy. Rychle se obléknout a najít zbytky srubu, o němž mluvil Čára. Rozcházíme se každý na jinou stranu, protože srub není nikde v dohledu. Po chvíli někdo křičí, že ho našel a všichni se tam scházíme. Jsou asi čtyři hodiny, takže není času nazbyt. Do tmy musíme natahat dřevo, rozdělat oheň a vyhlídnout si místo na spaní. Místo pro ohniště vybíráme za srubem, je tam šikový dolík v závětrí. Zbytky kulatin ze srubu dáváme jako podklad pod ohniště, na některé si později sedáme. Každý se několikrát obrací s nákladem dřeva, protože večer bude dlouhý. Konečně hoří oheň, holky suší ponožky a boty a kolují různé alkoholické nápoje. Prostě pohoda. Než se úplně setmí, jdu ještě na vrchol udělat šipku, aby nás našli i ostatní. Postupně přichází Meko s Čárou, Ostrováci, Pé a Š s Martinem, Kadaňáci, na kole přijíždí Tonda a spousta dalších. Zábava je v plném proudu, Broňa rozdává zbylé klubové zpěvníky a je náramně veselo. Zejména Markéta má dneska špičku a ostatní se tedy baví na její účet. Před půlnocí je již prakticky všechno vypito, a tak chci vytáhnout zlatý hřeb večera v podobě koňaku, který nám zbyl z volejbalového turnaje. Jako na potvoru ho nemůžu najít, takže si všichni myslí, že si z nich dělám srandu. Nedá se nic dělat, je tedy čas jít spát. Maruška zalézá do žďáráku, já ulehám vedle ní pod širák.

Kolem třetí hodiny ráno začíná docela slušně mrholit, takže se budím. Maruška je taky vzhůru a říká, že je jí zima. Vylézám ze spacáku a doprovázím jí k Mekymu a Čárovi do stanu. Cestou zpátky však míjím svůj spacák, takže nějakou dobu bloudím po lese a vzpomínám, kam že jsme si to jen šli lehnout. Nakonec spacák přeci jen nacházím, zalézám do žďáráku a do rána spím.

Budí mě až hlasy ostatních, kteří se soustřeďují kolem ohně. Překvapuje mě Pepíno, který prý přišel v noci a bez spacáku s ostatními přežil noc. Tomu říkám výzva pro příští ročník Drsoně. Nalézám ztraceného Napoleona a nechávám kolovat. Někteří opovrhují se slovy „fuj alkohol“. Nevadí, aspoň zbyde více do čaje. Mekoho závěsná konvice je k nezaplacení. Když už je nás většina, Leoš vydává povel k ranní rozcvičce. Všichni přítomní drsonové se svlékají do půl těla a vybíhají za Broňkem. Po krátkém

běhu následuje rozcvička a závěrečná koulavačka. Vracíme se zpět k ohni a postupně likvidujeme zbývající zásoby jídla a pití. Hovor se točí kolem loňských akcí, nových plánů, zkrátka všeho, co souvisí s lezením, horami a společnými známými. Pak už je opět čas začít balit a vyrazit na vlak. Čára nás vede zkratkou na silnici, kde se loučíme a rozcházíme každý jiným směrem. My jdeme do Výsluní na nádraží. Nekonečné rovné úseky silnice nás deprimují, ale nakonec přeci jen stojíme u kolejí. Akorát, že vlak jede až za tři čtvrtě hodiny. Opět kecáme o všem možném, takže nám to docela utíká. Vejprtská lokálka je za chvíli tady, všichni nastupujeme a zabíráme půl vagonu. Dostáváme skupinovou slevu, jenom Pepík ne, protože se strání kolektivitu a chce jízdenku až do Chodova. Dobře mu tak. V Chomutově se loučíme a každý míří ke svému domovu s dobrým pocitem, že viděl spoustu kamarádů, se kterými strávil nádherný víkend.

Tak že ahoj zase příští rok.

Jiřa

SLAVNÉ TLAMY: KOZELKA JUMP 2000

Pozvánka na VALNOU HROMADU

Ta se bude konat dne **3.4.2001 od 18.00 hod** v přízemí knihovny (SKKS) v Chomutově (ve věži nad Chomutovkou) místo dubnové schůze.

Program valné hromady je následující:

- ✓ přivítání a úvod
- ✓ volba orgánů valné hromady
- ✓ zpráva o stavu členské základny
- ✓ zpráva o činnosti klubu za rok 2000/2001
- ✓ zpráva o hospodaření klubu za rok 2000
- ✓ volba výkonného výboru klubu
- ✓ návrh a schválení rámcového plánu činnosti klubu na rok 2001/2002
- ✓ schválení rozpočtu na rok 2001
- ✓ vyhlášení nejhorších Škodičů za rok 2000
- ✓ diskuse
- ✓ návrh usnesení a jeho schválení
- ✓ závěr.

Všichni jste srdečně zváni
a ačkoliv dle stanov mají
hlasovací právo pouze členové zakládající,
v diskusi může svůj názor vyjádřit každý.

Na vědomí se dává každému, kdož
jest majitelem velocipédu, nějakého
horolezeckého náčiní a ještě nikdy
nelezl v džungli, že

dne 24.3.2001
se koná

první

OTVÍRÁNÍ SKAL

ve 3. tisíciletí

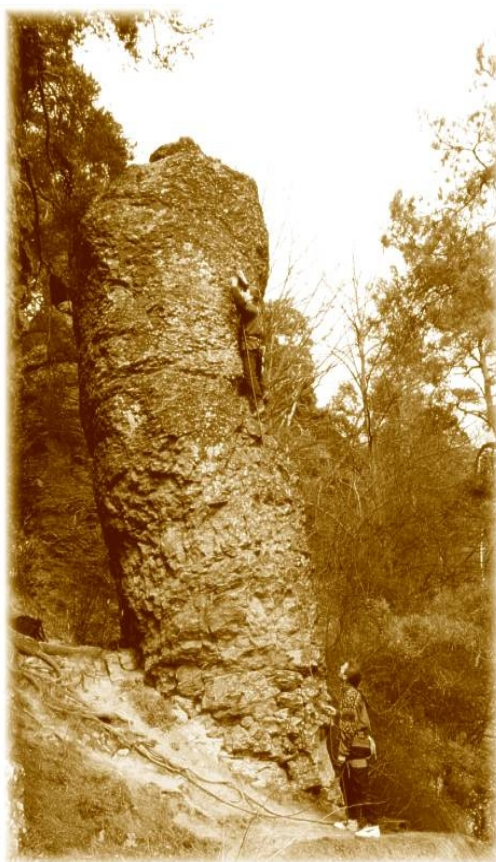
Start bude v 9.02 SEČ na vlakovém
hlavním nádraží v Chomutově. Délka
trasy bude zhruba 25 km a povede po
zpevněných cestách mimo dopravní
tepny.

Propozice a podrobnější informace
obdržíte na startu.

JEDE SE ZA KAŽDÉHO POČASÍ!!!

nazvat zázrakem. "Ty vole žiješ?" Jóóó! To bylo dobrý! Jdu do toho znova! Ty vole, to mi nedělej, ani náhodou! Odvaž se jdeme do hospody." Oba jsme byli v šoku. Tak drasticky vypadající pád do nemožného dopadiště a ještě nemožnější smyčky a nic se nikomu nestalo. Smyčka vydržela, Venca nepotkal žádnou ostrou větev ani šutr a moje ruce byly od popálení prokluzem lana uchráněny díky rukavicím, které jsem měl kvůli exému. Neobyčejná souhra š astných náhod, ale taky školáckých chyb. Za prvé jsem pustil Vencu, coby začátečníka, do těžké a blbě zajištěné cesty. Za druhé, stál jsem jako pako tak daleko od stěny, že smyčka mohla v pohodě vypadnout, a to by pak byla čistá podlaha. Hned vzápětí jsem tu cestu vyvedl a skutečně to bylo ke kruhu kyselý pětkový lezení a ta smyce mi vypadla. Aby Venca neměl psychickéj blok, tak jsem ho hned vyhnal vyvádět sousední lehčí cestu a pak jsme ještě zmákli další dva těžší prásky. Teprve pak, když nakouklo do stěn slunce, jsme jeli zapít ten kaskadérský kousek do hospody na Kameňák. Co metr, to pivo. Ještěže to bylo jen šest metrů. I tak mě z toho ráno bolela hlava. No, a na závěr jedno moudro. Hlavním úkolem druholezce je spolehlivě jistit prvolezce bez ohledu na to, co se děje kolem něj. I kdyby měl stát po krk v kopřivách anebo se kolem něj svíjelo stádo nahých bab.

Leonardo da Svinchi

MANTANA
Kontakt: 0396/624068
E-mail: mantana@volny.cz
Vydávají: Mantáci
<http://www.volny.cz/horoklub>

Abychom si trochu zalezli, tak musíme vstávat hodně brzo, dokud jsou skály ve stínu. Venca mě vyzvednul o sedmé a frčíme na naši oblíbenou Kozelku. Je děšnej pařák, ve kterém se člověku těžko dýchá, natož leze. Mezi Vysokou a Doubravickou stěnou je ve svahu zastrčená opomenutá skála Schovanka. Venca si na ní vyhlédl kratší oblou hranu přes kroužek. V průvodci však tato cesta není, což dotvrzuje i čerstvý vzhled kroužku. Upozorňuji Vencu, že čtyřka s kruhem je kus vlevo, že tohle je něco nového a může to být těžší. "Nevadí! Vyhlédl jsem si jí, tak jí dám!" Opáčil Venca, navlékl si smyčky přes krk a vyrazil k nástupovému křoví, které překáželo u paty stěny. Já stojím asi tři metry od stěny na pěšině. Komu by se chtělo stát po krk mezi větvemi, navíc plných klíš at. Venca se proboujel nad křoví na nástupový zamešený patest a z něj si zandal smyčku do mělké spárky. Nejdříve zkoušel zandat svoji novou funglovku ale nakonec ji vyměnil za moji kulatou sedmičku. Na moje doporučení do ní nedal expresku ale jen karabinu, jelikož smyčka byla příliš nízká, ani ne ve třech metrech. Navíc byla dobrá jen na tah dolů, což však stejně nepřimělo můj uvařený mozek, aby vydal povel: "Stoupní si ke skále!" Venca se posunul o dva metry výš na polici vpravo ke hraně. Hrana je převislá a odtlačuje ho do blbého směru. Tak jsem ho navigoval a Venca naslepo levačkou nahmatl chyty a posunul se křečovitě o další metr doleva za hranu. Pravou nohu za sebou vláčel jak chromou a pravou rukou šmátral naslepo všude možně. Začal jsem tušit průser. Venca visel na prapor pod kruhem a podařilo se mu cvaknout do kruhu expresku. Lano mu při cvakání do expresky vypadlo z ruky, čímž mu vzniknul úctyhodný lanový pytel. Začal vibrovat a pokusil se udělat krok dolů, zpět na polici, což se mu však nepodařilo. Já jsem mezitím jednou rukou zkracoval lanový pytel, ale lano šlo do osmy hrozně pomalu. V tom se Venca vymrštil a dynamicky pravou rukou lapil expresku. Neudržel jí! S tlumeným výkřikem se řítíl ze 6 m dolů po nohou zády ke skále přímo na nástupový patest. V tom okamžiku jsem se rozhodl pro velmi neobvyklý způsob zachycení pádu. Couvnout a zkrátit tak pád jsem nemohl, protože bych mu vytáhnul smyčku ze spárky ven. Protáhnout větší kus lana osmou dostatečně rychle taky nejde. Tak jsem čapnul lano do "teplejch" a stahoval jsem co to šlo a zároveň jsem udělal dva kroky ke stěně a celej se sehnul. V tom jsem ucítil prokluz lana v rukou. To už Venca byl nohama na patestu a lano začalo přes procvaknutou smyčku brát. Venca zapomněl nohy na patestu a udělal efektní přemet hlavou dolů. Ozval se praskot větvi lískového keře, který během přemetu proletěl. Zůstal viset hlavou dolů a zády ke skále v jeskyňce pod nástupovým patestem. Těch pár centimetrů, co mu zbývalo jako rezerva mezi zemí a jeho hlavou, se dá téměř